

De Vikingtour per M5 Carbon High Racer

Door Steven Vanlerberghe

De Vikingtour, een prestatietocht van zo'n 700 km met 11000 m hoogteverschil in 7 dagen, met het prachtige ruige Noorse landschap als decor. Niet meteen het ideale terrein voor een ligfiets, of toch?

Toen ik van Bram Moens de kans kreeg om een M5 Carbon High Racer te gebruiken om de Vikingtour te rijden, heb ik niet lang hoeven twifelen. Hoewel ik geregeld met veel plezier de Zeeuwsvlaamse polders doorkruis op mijn (CrMo) M5 Low Racer met Tail Bag, heb ik er nooit aan gedacht deze te gebruiken voor meer geaccidenteerd terrein. Vooral in combinatie met de Tail Bag is het overgewicht in vergelijking met m'n racefiets dan toch wat groot. In heuvelend of bergachtig gebied waagde ik me dan ook enkel op de bukker, tenminste tot voor deze zomer. Met een M5 Carbon High Racer van krap 10 kg durfde ik wel de strijd aan te gaan met de serieuzere stijgingspercentages.

Zaterdag 21 juli was het dan zo ver: de week werd voor het 250-tal deelnemers op gang geschoten met een 'proloog' van 5,7 km. Het profiel (de eerste 200m vlak, tot km anderhalf vals plat omhoog, en vanaf dan echt klimmen met stukken tot boven de 8,5%) zette meteen de toon voor de rest van de week. De volgende dagen brachten ons de langere ritten met de serieuzere klimmen (10-15 km aan gemiddeldes van 7-9%), kortere klimmetjes, 'vlakke' tussenstukken die vaak meer op een Ardennenrit leken, en dan nog enkele 'hoofdgerechten'. Wat bijvoorbeeld te denken van een, deels in gravel aangelegde, slotklim naar 1850m met daarin een stuk van zo'n 8 km aan 11% gemiddeld, om van de piekpercentages nog maar te zwijgen (ik ken ze niet maar heb ze zeker gevoeld), of een klimmetje uit de slotrit: slechts 2 km maar wel 18% gemiddeld. Ook de tijdrif van 18 km op de voorlaatste dag ontsnapte er niet aan, na 14 km vals plat omhoog moest er weer 4 km geklommen worden aan 11% gemiddeld.

Kortom, waren de meeste klimmen misschien wat korter dan wat ik in de Alpen of Pyreneeën al gezien heb, dan compenseerden ze dat volledig met de stijgingspercentages, zo steil had ik het nog niet vaak meegemaakt.

En dan nu de hamvraag: hoe ging dat dan op een ligfiets? Aan de ene kant kan ik niet ontkennen dat ik met de racefiets zeker sneller bergop gereden zou hebben. M'n lichaam is toch nog het meest gewend aan de rechtopfiets en het is hierop dat ik met m'n tengere lijf, o.a. door veel staand te klimmen, toch genoeg kracht en vermogen kan ontwikkelen om vlot omhoog te rijden. Blijkbaar lukt het me nog niet om met een wat beperkter spierenarsenaal op de ligfiets hetzelfde vermogen te leveren. Ik ben er echter wel van overtuigd dat dit met de nodige training te verhelpen is, ook in de loop van de week voelde ik de pedaaltried bij het klimmen al verbeteren. Ook is er natuurlijk altijd nog een gewichtsnadeel van de ligfiets, maar vanuit verschillende hoeken wordt er hard aan gewerkt om dit verschil steeds verder weg te werken, en deze M5 High Racer is al goed op weg om de kloof te dichten. Daarnaast was het natuurlijk heerlijk om te weten dat je in de afdalingen enkel tijd terugnam en dat je op het 'vlakke' geen groepje nodig had om vlot vooruit te komen. Het is echt wel leuk om een goed ronddraaiend groepje in te halen en achter je te laten, of juist om iemand na materiaalpech of een val weer terug naar een groepje te brengen (even de competitie opzij en tijd voor het kweken van wat goodwill, er valt heus geen geld te verdienen). Helemaal een kick was het om op woensdag, na helemaal achteraan het peloton gestart te zijn, eenmaal buiten de

bebouwing het volledige (dan al redelijk uiteengevallen want vals plat) deelnemersveld voorbij te rijden en zo de tussensprint na 12 km te winnen.

Verder had ik natuurlijk geen last van de typische rennerskwaaltjes. Ondanks dat er regelmatig wat hemelwater naar beneden kwam bleef m'n zitvlak 100% intact wat op m'n racezadeltje wel anders geweest zou zijn. En 700 km in een ontspannen lighouding is toch wat anders dan op een racefiets hangen. Zo

ben je aan het eind van een zware week toch nog wat fitter.

Uiteindelijk ben ik op een 81e plaats geëindigd, dus nog net bij het eerste derde. Weliswaar geen grootse prestatie, maar niettemin een aanduiding dat het blijkbaar toch mogelijk is om je, mits het juiste materiaal, op een terrein dat toch nog meestal buiten de mogelijkheden van de ligfietsers geacht wordt, binnen een veld van racefietsers te handhaven. Moest het me lukken om voldoende klimtraining op de ligfiets te doen dan verschijn ik zeker nog aan de start van een dergelijk evenement, en ik heb een sterk vermoeden dat er dan een duidelijk beter resultaat in zit. Meteen een oproep aan andere ligfietsers, wat sportieve competitie met 'normale' racefietsers is leuk en zeker als dit in mooie heuvel- of berglandschappen plaatsvindt. Bovendien reageerde het overgrote deel van de andere deelnemers positief, wat verrast en nieuwsgierig op de ligfiets. Het is mogelijk dat enkele heel ambitieuze deelnemers zich initieel wat meer bedreigd voelden, en wie weet kan iemand dat gevoel nog eens rechtvaardigen en in de top meerijden. Dus misschien wel afspraak bij de Vikingtour 2008?